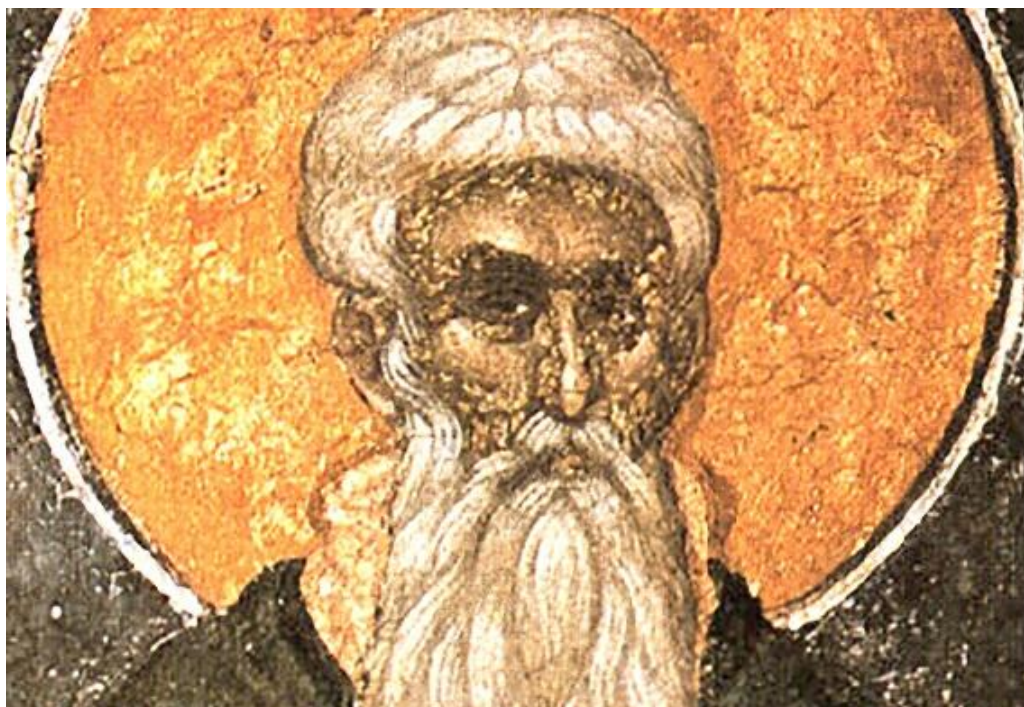

Από τον βίο του αγίου Αρσενίου.

Από το Γεροντικό

Άγιοι.

Ο αββάς Αρσένιος, όταν ακόμη ήταν στο παλάτι, (1) προσευχήθηκε στον Θεό λέγοντας: «Κύριε, οδήγησέ με πώς να σωθώ». Και άκουσε μια φωνή να του λέει: «Αρσένιε, φεύγε από τους ανθρώπους και θα σωθείς».

Αυτός, αφού έφυγε από τον κόσμο και έγινε μοναχός, πάλι προσευχήθηκε λέγοντας τα ίδια λόγια. Και άκουσε μια φωνή να του λέει: «Αρσένιε, να φεύγεις, να σιωπάς, να ησυχάζεις· γιατί αυτές είναι οι ρίζες της αναμαρτησίας».

Έλεγαν γι' αυτόν ότι, όπως κανένας άνθρωπος του παλατιού δεν φορούσε καλύτερη ενδυμασία από αυτόν, έτσι ούτε στην εκκλησία φορούσε κανείς πιο φτωχική από αυτόν.

Είπε κάποιος στον μακάριο Αρσένιο: «Πώς εμείς μετά από τόση μόρφωση και σοφία δεν έχουμε τίποτε, ενώ αυτοί οι αγράμματοι και Αιγύπτιοι έχουν τόσες αρετές;» Ο αββάς Αρσένιος του απάντησε: «Εμείς από τη μόρφωση του κόσμου δεν έχουμε τίποτε, ενώ αυτοί οι αμόρφωτοι και Αιγύπτιοι με τους δικούς τους κόπους απέκτησαν τις αρετές».

Έλεγαν για τον αββά Αρσένιο ότι κάποτε που αρρώστησε στη Σκήτη, πήγε ο πρεσβύτερος, τον έφερε στην εκκλησία (2) και τον έβαλε να ξαπλώσει σε ένα στρωσίδι με ένα μικρό μαξιλάρι στο κεφάλι του. Εκεί

πήγε ένας από τους γέροντες να τον επισκεφτεί, και μόλις τον είδε πλαγιασμένο στο στρωσίδι και επάνω σε μαξιλάρι, σκανδαλίστηκε και είπε: «Αυτός είναι ο αββάς Αρσένιος; Και πλαγιάζει σε τέτοια;»

Ο πρεσβύτερος τον πήρε τότε ιδιαιτέρως και του είπε: «Τι δουλειά έκανες στο χωριό σου;» «Ήμουν βοσκός», απάντησε. «Πώς λοιπόν περνούσες τη ζωή σου;» τον ρώτησε. «Ζούσα με πολύν κόπο», είπε εκείνος, και αυτός συνέχισε: «Και τώρα πώς περνάς στο κελλί σου;» «Μάλλον με ανάπαυση», απάντησε ο γέροντας.

Του είπε τότε ο πρεσβύτερος: «Βλέπεις αυτόν τον αββά Αρσένιο; Αυτός, όταν ζούσε στον κόσμο, ήταν παιδαγωγός βασιλέων· είχε στην υπηρεσία του χίλιους δούλους με χρυσές ζώνες που όλοι τους φορούσαν περιδέραια και ολομέταξες στολές, και πλάγιαζε σε πολύτιμα στρώματα. Εσύ, καθώς ήσουν βοσκός, δεν είχες στον κόσμο την ανάπαυση που έχεις τώρα, ενώ αυτός την καλοπέραση που είχε στον κόσμο, εδώ δεν την έχει. Όπως λοιπόν βλέπεις, εσύ αναπαύεσαι και αυτός ταλαιπωρείται».

Ακούγοντας αυτά ο γέροντας, ένιωσε κατάνυξη και έβαλε μετάνοια λέγοντας: «Συγχώρησέ με, αββά, αμάρτησα. Πραγματικά, αυτός είναι ο αληθινός δρόμος, γιατί αυτός ήρθε σε ταπείνωση, ενώ εγώ σε ανάπαυση». Και ο γέροντας έφυγε ωφελημένος.

Όταν ο αββάς Αρσένιος ήταν στα τελευταία του, οι μαθητές του ταράχτηκαν, αυτός όμως τους είπε: «Δεν ήρθε ακόμη η ώρα· όταν έρθει, θα σας πω. Να ξέρετε όμως ότι θα αντιδικήσω μ' εσάς την ώρα του φοβερού δικαστηρίου, αν δώσετε σε κανέναν το λείψανό μου».

«Τι λοιπόν να κάνουμε, που δεν ξέρουμε πώς γίνεται η ταφή;» τον ρώτησαν εκείνοι, και ο γέροντας τους απάντησε: «Δεν ξέρετε να δέσετε ένα σχοινί στο πόδι μου και να με σύρετε στο όρος;»

Όταν πια πλησίασε η ώρα του θανάτου του, τον είδαν οι αδελφοί να κλαίει και τον ρώτησαν: «Αλήθεια, και εσύ φοβάσαι, πάτερ;» «Αλήθεια», τους απάντησε, «ο φόβος που έχω τώρα, αυτή την ώρα, με συνοδεύει από τότε που έγινα μοναχός». Και με τον λόγο αυτό κοιμήθηκε.

Επεξηγήσεις.

(1) Ως παιδαγωγός του Ονωρίου και του Αρκαδίου, των γιών του αυτοκράτορα Θεοδοσίου του Μεγάλου.

(2) Προφανώς εννοεί κάποιον ειδικό χώρο δίπλα στην εκκλησία, κατάλληλο για την περιποίηση αρρώστων ή ηλικιωμένων αδελφών.

Από το βιβλίο: Το Γεροντικό, τόμος Α', μετάφραση. Εκδόσεις «Το Περιβόλι της Παναγίας», Θεσσαλονίκη 2013, σελ. 29.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>